

Järvenpään Latu Kilpisjärvellä

29.8 – 7.9.2025

Junalla matkaan

Perjantaina 29.8. meidän Kilpisjärven reissu starttasi vähän omalla tyylillään, ensin väärään suuntaan, eli etelään kohti Helsingin rautatieasemaa. Sieltä hypättiin Kolarin yöjunaan ja matka sai kunnolla alkaa. Kolmen tunnin kuluttua oltiinkin jo Järvenpään kohdalla, kun juna viimein paineli kohti pohjoista. Pasilassa oli vierähtänyt hetki, kun autoja lastattiin kyytiin.

Onneksi junassa oli ravintolavaunu – ja käytännössä meidän porukkamme valtasi sen kokonaan. Ei siis ihme, että kuohuviinit loppuivat jo ennen Hyvinkäätä. Ensi kerralla osaamme varata vähän reilummat juoma- ja ruokatarpeet, kun tällainen joukko lähtee Lapin valloitukseen. Vaihtelevasti nukutun yön jälkeen juna liukui Kolarin asemalle, missä tilattu linja-auto jo odotteli ja matka kohti varsinaista kohdetta, Kilpisjärveä, pääsi alkamaan.

Majoituimme Haltinmaan rivitaloihin, jotka osoittautuivat vallan mainioksi tukikohdaksi. Ensimmäinen päivä meni kevyesti pihapiirin poroja ihastellessa, ne tuntuivat viihtyvän pihalla siinä missä mekin.

Tervetuloa Kilpisjärvelle

Sunnuntai

Sunnuntai oli lämmittelypäivä: kierros Saanan luontopolulla, noin 6 kilometrin mukava lenkki, jolla pääsi tunturiin kiinni ilman suurempaa rehkimistä.

Maanantai

Maanantaina siirryttiin suoraan tositoimiin. Laivakyyti kuljetti meidät Kilpisjärven yli, ja tunnelma oli melkein mystinen, kun pilvet roikkuivat veden pinnan tasalla ja näkyvyyttä oli vain muutama kymmenen metriä. Hetken kuluttua pilvet kuitenkin väistyivät kuin tilauksesta ja Kilpisjärven maisemat avautuivat parhaassa loistossaan ympärille.

Jakaannuimme kahteen ryhmään: toinen eteni suorinta reittiä kolmen valtakunnan rajapyykille, jatkoi Mallan Kalottireittiä pitkin Kitsiputouksen kautta Siilaskoskelle ja keräsi mittariin noin 14 kilometriä. Toinen porukka halusi vähän ekstrahaastetta ja teki noin 6 kilometrin lisämutkan Ruotsin puolella Palkesvaran melko vaativissa maastoissa ennen rajapyykille saapumista. Illalla ohjelmassa oli Rauni Partasen esitys tunturikasveista – asiantunteva ja kiinnostava katsaus siihen, miten kasvit selviävät näissä ankarissa oloissa.

Missäs ny ollaan?

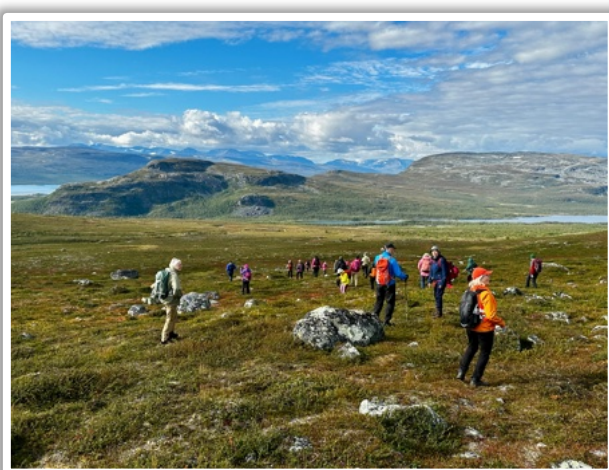

Tiistai

Tiistaina päätettiin antaa jaloille hieman armoa ja hypättiin bussiin kohti Tromssaa. Paikallisoppaana toimi Tromssassa aiemmin asunut, nykyinen Haltinmaan työntekijä. Pientä kiirettä piti, mutta ehdittiin takaisin juuri sopivasti Haltinmaan illalliselle, jonka kruunasi talon kuuluisa jälkiruokapöytä. Maine ei ollut liioittelua, se oli juuri niin hyvä kuin oli kerrottu.

Keskiviikko

Keskiviikkona jatkettiin reippaammalla otteella: ohjelmassa oli Saanatunturin kierto tai vaihtoehtoisesti lyhyempiä lenkkejä Siilaskoskelle ja Tsahkaljärvelle. Illalla vedettiin vielä piristävä yhteisjumppa, ettei lihahuolto unohtuisi.

Torstai

Torstaina lähdettiin taas “ulkomaille” – käytännössä ihan Suomen rajan tuntumaan, mutta Norjan puolelle kuitenkin. Sää suosi ja maisemat olivat komeat, kun patikoimme pitkin tunturimaastoja. Purojen ylitykset sujuivat lähes kaikilta kuivin jaloin. Illalla käytiin tutustumassa Kilpisjärven biologiselle asemalle, joka tarjosi oman kiinnostavan näkökulmansa alueen luontoon.

Perjantai

Perjantaina oli legendaarisen Saanan huiputuksen vuoro. Osa porukasta valitsi viimeisen päivän kunniaksi hieman kevyemmän vaihtoehdon ja lähti Salmitunturin huipulle. Aurinko paistoi ja sää oli kuin morsian – parempaa päivää ei olisi voinut toivoa viimeiselle vaellukselle.

Lauantai

Lauantai oli kotimatkan päivä. Bussilla suunnattiin aamusta kohti etelää, ja matkan varrella pysähdyttiin Karesuvannossa Järämän (Sturmbock) museolla ja puolustusasemilla, jotka saksalaiset rakensivat toisen maailmansodan aikana turvatakseen asemansa pohjoisessa. Ennen junan lähtöä ehdittiin vielä poiketa Äkäslompolon palveluiden äärelle.

Ja kotimatka jatkuu....

Kolarista hypättiin jälleen yöjunaan, tällä kertaa varmasti kohti Helsinkiä. Koska juna ei pysähdy Järvenpäässä, liput oli otettu Helsinkiin asti, mutta aikatauluja tutkittuamme selvisi, että nopein tapa päästä Järvenpäähän oli vaihtaa Riihimäellä lähijunaan, ja näin järvenpääläiset tekivätkin. Ehkä ensi kerralla on fiksumpaa ottaa suosiolla menopaluulippu Järvenpäästä, eikä Helsingistä.

Kaiken kaikkiaan reissu oli todella onnistunut – kiva matka, hyvä porukka ja paljon kokemuksia.

Tulipahan tehtyä!

